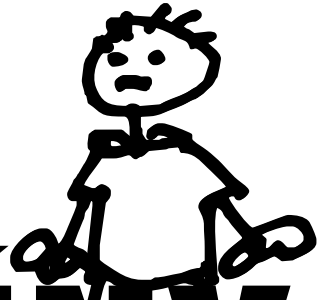

DĚNÍK DĚTSKÉ SCÉNY

Fabrika SVITAVY

PONDĚLÍ 11.6.2018

3.

Viktorie Smolíková

NA ÚVOD...

... **OMG!** Jsem pro dnešní noc boss redakce. THX, Hanko. **Cudně** jsem přemýšlel, jak toto chvilkové štěstí 4U nepromarnit. Představte si mou situaci. Máte napsat úvodník, máte daný rozsah (a k tomu čas) a hodláte ho naplnit akronymy. NJN, ale musíte přinejmenším čtyřnásobit obsah sdělení. A před sebou jen **bílý** monitor s blikajícím kurzorem.

*AAA ASAP jsem sedl k PC a otevřel WWW. IDGI, AFAIR, už Ivan Mládek mě před mnoha lety předběhl, když napsal píseň Zkratky. WTF?! Člověk už tady nemůže být originální. „RUOK?“ ptám se sám sebe. Povzbudím se, že nejsem žádný NOOB a hledám YABA. Mám spoustu otázek, ale dostává se mi pouze „dobré rady“ TGBADQ. LOL! GD&R. HHOJ. OGIMA. NP! WRL? Zjistil jsem NRN. PEBKAC. SWEIN?

A jestli IDGI, KC, otevřete IE a L8R RT. Jsem KO a rád bych GTB. zL8, ale dostanu se tam zMW, až U HF. Příště radši FzF. OO.

Snad jsem řekl vše podstatné.

jop

Pozn. red.: Překládáme pro „offline“ účastníky přehlídky:

*Navzdory všem rizikům jsem co možná nejdříve sedl k počítači a otevřel internet. Tomu nerozumím, pokud si vzpomínám, už Ivan Mládek mě před mnoha lety předběhl, když napsal píseň Zkratky. Co to sakra má být?! Člověk už tady nemůže být originální. „Jsi v pohodě?“ ptám se sám sebe. Povzbudím se, že nejsem žádný nováček a hledám další pitomou zkratku. Mám spoustu otázek, ale dostává se mi pouze „dobré rady“, zkus Google, než se začneš hloupě ptát. Směju se, až se za břicho popadám! Chci se nenápadně vytrádit. Ha ha, jen vtipkuji. Bože, už je pondělí. Žádný problém! Kam se poděl reálný život? Zjistil jsem, že odpověď není nutná. Problém je mezi klávesnicí a židlí. Tak co je ještě nového?

A jestli tomu nerozumíte, zachovejte klid, otevřete web a později porozumíte. Jsem vyřízen a rád bych šel do postele. Je příliš pozdě, ale dostanu se tam zítra, až vy budete mít zábavu. Příště raději osobně. Vypínám a končím.

Snad jsem řekl vše podstatné.

souhlasný výraz nebo také Josef Pekárek

ROZHOVOR S...

SUSANNE SCHRADEROVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE TŘÍDY A – AUTOBIOGRAFICKÉ DIVADLO

Mohla byste nám krátce představit divadlo Agora?

Divadlo Agora existuje již třicet osm let a jeho domovem je malé město Sankt Vith ve východní Belgii. Vzniklo ze studentského divadla, ale už mnoho let existuje jako divadlo profesionální. Založeno bylo režisérem Marcelem Cremerem. Společně s Marcelem jsme vyvinuli metodu autobiografického divadla. Autobiografické divadlo představuje živoucí proces, laboratoř. Každá naše produkce, ale i workshopy a dílny, to vše probíhá jako neustálý tvořivý a inspirační proces. Agora je také politicky angažované divadlo.

Je to něco jako Divadlo fórum?

Není to totéž, ale Marcel byl určitě ovlivněn postupy, které nabízí Augusto Boal. Já jako divadelní pedagožka využívám také techniky, které pocházejí od Augusta, ale Divadlo fórum neděláme. Naším cílem je tvorba divadelní inscenace. Pracujeme s hudbou a se scénografií, protože to chápeme jako nedílnou součást divadla. Máme také choreografku, která se věnuje pohybové složce, a režiséra.

Co je vůdčí myšlenkou divadla Agory?

Možná je to naivní, ale my věříme, že umění může změnit svět. Naše filosofie je taková, že na jevišti patří jen ten, kdo má co říct.

Pro jaké cílové skupiny hrajete?

Cílovými skupinami jsou děti, mládež a dospělí. V Německu i v Belgii je to často tak, že divadlo pro děti a pro dospělé je od sebe odděleno. Není tak časté, že se někdo věnuje divadlu pro děti, mládež a současně pro dospělé. Agora je známa hlavně svou prací pro děti a mládež, proto je pro ni obtížné, aby se prosadila také jako divadlo pro dospělé. Zastáváme názor, že dobré divadlo pro děti by mělo být zároveň dobrým divadlem pro dospělé.

Jak v praxi metoda autobiografického divadla vypadá?

Když připravujeme novou divadelní inscenaci, každý herec – my se nazýváme hráči (něm. spieler) – dostane od režiséra úkol přinést autobiografický příběh (já–příběh, německy ich geschichte, pozn. red.) na téma, jež režisér určí a jež vychází z literární předlohy, na které chceme jako soubor pracovat. Téma je pro nás výchozím bodem tvorby. Například u Romea a Julie byl tématem první polibek. Osobní příběh se na jevišti nikdy přímo neobjeví, nejde nám o přenášení osobních příběhů na jeviště. Pro nás je osobní příběh vstupem do tvořivého procesu. Pomáhá nám v hledání toho, o čem chceme hrát a také ve vyjasňování, co máme s tématem společného. Autobiografický příběh nikdy nesmí být pro toho, kdo s ním přichází, bolestivý. Děláme divadlo, ne terapii. Z našich příběhů, které si navzájem vyprávíme, nám vznikne materiál, ze kterého pak inscenace čerpá.

Pracujeme s improvizací, pohybem, hudbou, ale nikdy nepracujeme s literární předlohou jako s hotovým textem. Role režiséra je samozřejmě důležitá, on nese hlavní zodpovědnost a v určitých okamžicích má rozhodující slovo. Tímto způsobem vznikala například Orwellova Farma zvířat.

Na přípravu inscenace si dáváme dost času, většinou devět měsíců. Intenzivně pracujeme v blocích, přibližně jeden týden v měsíci. Když nezkoušíme, hrajeme. Agora je divadlo zájezdové. Odehrajeme asi dvě stě padesát představení za rok.

Mohla byste krátce popsat způsob práce v semináři ve Svitavách?

Pracujeme s jednou zvířecí bajkou a zároveň s osobními příběhy na téma odvaha. Dnes jsme shromažďovali materiál. Z jedné strany jsme zkoumali postavy zvířat, které vznikaly na základě práce s textem a z druhé strany jsme se věnovali osobním příběhům, které účastníci semináře přinesli. A teď se to bude propojovat.

Ptal se Roman Manda, který děkuje Lucii Klárové za překlad z němčiny

NA SLOVÍČKO S...

... RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

JAK DLOUHO SE VĚNUJEŠ PŘEDNESU?

CO SE TI LÍBÍ NA TEXTU, KTERÝ JSI DNES RECITOVAL?

CO JE PRO TEBE NA RECITACI NEJTĚŽŠÍ?

CO BYS VZKÁZAL BUDOUCÍM GENERACÍM RECITÁTORŮ?

TOMÁŠ KISIEL

(Shel Silverstein: Rocková kapela)

Recitaci dělám tři roky. Mám rád rockovou muziku, a právě proto se mi líbí můj text, který je o snění o rockové kapele. Nejtěžší je pro mě zvládnout nervozitu, než vyjdu na jeviště. Určitě to s přednesem zkuste, možná zjistíte, že vás to baví.

Jaké místo bys v rockové kapele zastával ty?

Nejspíš bych hrál na kytaru.

TOMÁŠ HUČÍN

(Miloš Kratochvíl: Mák a projímadlo, z knihy Puntíkáři)

Recituji už pět let. Líbí se mi, že můj text je hodně vtipný a navíc není dlouhý. Myslím, že nejvíc musím bojovat s trémou. Ostatním dětem bych vzkázal: Začněte s recitací taky, je to moc dobrá věc!

V tvém textu dostane hlavní hrdina poznámku. Jakou poznámku jsi naposled dostal ty?

Já jsem ještě nikdy žádnou poznámku nedostal.

ANEŽKA KREJČÍ

(Alois Mikulka: O měsíci a velbloudátku)

Věnuji se recitaci už čtvrtý rok. Baví mě si pohrát s mým textem, zkoušet způsob, jak ho říct. Nejtěžší je pro mě říkat to tak, aby se daly dobře rozlišit postavy, které spolu mluví. Dětem, které začínají s přednesem, bych vzkázala: Zkuste si to, je to super!

Vyprávíš o měsíci, který právě putuje nad Afrikou. Kam nejdál na cesty ses vydala ty?

Nejdál jsem byla zatím v Chorvatsku.

Štěpánka Gregorová

Martin Šmehlík

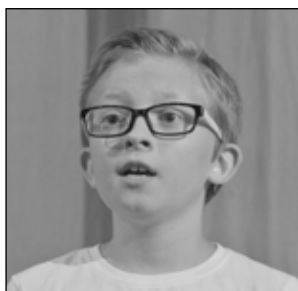
JAN ŽIBRICKÝ

(Michelle Cuevasová: Jak mě zachvátila existenční krize, z knihy Zpověď Jonatána Papírníka)

Přednáším od 1. třídy, takže pět let. Na mém textu se mi líbí jednak ten nápad, že je někdo imaginární, a taky hezký vztah mezi hlavními hrdiny příběhu. Největší krize je, když něco zapomenou a musím se pak z toho nějak vymotat. Vzkaz recitátorům zní: Nebojte se stoupnout si před publikum!

Měl jsi nebo máš ty sám imaginárního kamaráda?

Neměl jsem a asi nikdy mít nebudu – mám dost skutečných.

BARBORA SUCHÁ

(Irena Dousková: Jak byl Pepíček v pekle)

Nevím, vlastně recituji už od školky. Baví mě, jak ta holčička v mém textu o sobě vypráví a jak můžu vytvořit ty její emoce. Těžké pro mě bývá naučit se text, zvlášť když je dlouhý. Ať vás to baví stejně jako mě!

Co nepěkného by věděl Mikuláš na tebe, kdyby k vám přišel?

Asi že se často hádám se ségrou.

Ptala se Terezie Pecharová

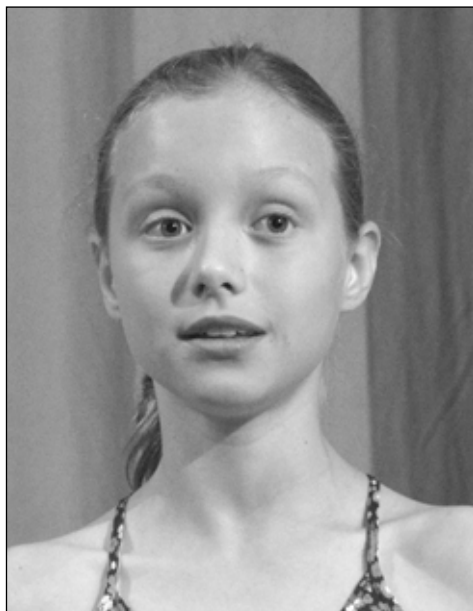

Zuzana Nejezchlebová

VČERA JSME VIDĚLI...

Eliška Semaňčíková

Rozálie Hegerová

Markéta Ulčnicková

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z VYSTOUPENÍ RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

KTERÝ Z RECITÁTORŮ TĚ OSLOVIL SVOU INTERPRETACÍ? ZAUJAL TĚ NĚKTERÝ Z TEXTŮ SVÝM TÉMATEM?

Pavla (39)

Výrazná pro mě byla recitátorka, která přednášela text Jak byl Pepíček v pekle (Barbora Suchá, pozn. red.) a mile mě oslovil text Smůla s čápem (autor Miloš Kratochvíl, pozn. red.).

Tomáš (46)

Pamatuji si tu recitátorku ze začátku, co přednášela Jak byl Pepíček v pekle. Recitovala civilně, s nadšením a měla dobře vybraný text.

Hynek (13)

Mně se líbil text o té Mstivé Soně (Jiří Holub: Jak se zbavit Mstivý Soni, pozn. red.), protože byl ze školního prostředí a hodil se k tomu recitátorovi.

Marie (25)

Líbil se mi Dominik Hošek, který recitoval Mstivou Soňu. Byl takový energický.

Klára (24)

Nevyberu nejzajímavější text, ale text, kde se podle mě nejvíc podařila symbióza člověka s textem. Takovou dvojici pro mě byla Rozálie Hegerová a její text Jak Zuzka vedla cestičku.

Lada (41)

Ta holčička, co dělala Douskovou (Barbora Suchá, pozn. red.) Teda zkrátala bych ten text, ale i tak ho zvládla a vystavěla ho.

Silvie (21)

Mně se hodně líbila Johanka, co recitovala Kůň s modrýma očima (autor Michal Bystrov, pozn. red.)

Martin (10)

To projímadlo! (Miloš Kratochvíl: Mák a projímadlo, úryvek z knihy Puntikáři, pozn. red.)

Lucie (45)

Ten Mák a projímadlo – to byl takový vtipný a milý text. Pak mám ráda Daisy Mrázkovou, takže to Já bylo taky pěkné.

Marie (25)

Zaujal mě Chlapeček a dálka (autorka Daisy Mrázková, pozn. red.) – přišlo mi to, že se to může recitovat v každém věku, že si v tom každé dítě najde to svoje.

ZAPSALI JSME...

... NA BESEDĚ LEKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Lektorská dvojice Nina Martínková a Jana Franková začaly hovořit s Anežkou Krejčí o textu O měsíci a velbloudátku. Recituje již 4 roky a připravovala se s maminkou. Byla patrná její zkušenost na uvolněnosti těla. Dobře komunikovala s publikem a dala čas divákům pro vytvoření představy. Mluvily o problematice vyslovování hlásky „j“ v jevištní mluvě. V naprosté většině se nevyslovuje (*cu^udně* za přehlíží), výjimkou je existenciální význam, třeba v Písmu. Dále s Kateřinou Sikorskou, připravovanou na ZŠ, rozebíraly přednes Daisy Mrázkové Já. Z přípravné fáze prý zůstalo několik důrazů a barvení slov, což by šlo nyní již opustit. Jana se zaměřila na práci s přímou a uvozovací řečí. Neměly by od sebe rozseknout, nýbrž jsou spolu „pokropené“ shodnou atmosférou. Na závěr se lektorky zmínily o frázování delších vět a plynulosti slova ve spojení s adekvátní délkou dechu.

Eliška Votrubová a Josef Bičíště začali mluvit s Janem Žibříckým o Jak mě zachvátila existenční krize (z knihy Jonatána Papírnicka). Úryvek nabídl paní učitelka. Recitátora na textu zajímá to, jak dívka chtěla dokázat, že je taky imaginární. Jde tedy o moment přátelství a to, co jsme ochotni udělat pro druhého, abychom dokázali ono přátelství. Jan byl přirozený, logický a rozuměl situacím. Opět se diskutovalo o dělení textu, „výslovnosti“ čárky jen kvůli pravopisu na rozdíl od logiky řeči. Důležité je rovněž najít vhodný prostředek pro charakterizaci postavy dospělého. Hrubý hlas je těžké udržet, vhodnější je jít po vlastnosti – laskavosti, důstojnosti, *cu^udnosti* či vzdělanosti. Se Sheilou Havrdovou si povídali o Neviditelném inkoustu. Eliška zdůrazňovala pro všechny, že je důležité dávat si texty tzv. „do šuplíku“ a pak se k nim vracet. Sheila říkala, že recitovala vzpomínky. Eliška vysvětlovala různé polohy řeči pro přítomnost a vzpomínky, v nichž si můžeme dovolit i nahlédnout a ironii. Besedu končili metaforou o jezení celé kachny naráz ve smyslu členění textu.

Zuzana Jirsová a Ivana Sobková zpovídaly Karolínu Ulrich s jejím textem Nejzvědavější tamarín. Jedná se o kapitulu z knihy. Na celku se prý podílela ještě se svými spolužáky ve škole. Každý si vybral jednu postavu, tu sledoval. Lektorky ocenily, že v tom má Karolína jasno a přehled, když se společně bavily. Pouze litovaly, že neznaly předlohu a neměly celou předlohu po ruce. Johana Havlíčková povídala o přednesu Koně s modrýma očima. Připravovala se doma. Verše jsou složité už svou lyričností. Měla však přirozený projev, zvládla většinou těžké frázování a přesahy veršů. Šla po smyslu. Ivana besedu završila tím, že upozornila na dostatek času pro vytvoření pro představu, nespěchat a počkat si na vytvoření představy, než do ní recitátor vstoupí. Což ostatně u Johany nastalo.

Zapsal jop

PŘEDSTAVUJEME VÁM...**... LEKTORKY RECITAČNÍ ČÁSTI PŘEHLEDKY**

Položili jsme všem lektorkám dílen pro recitátory a lektorce semináře R a lektorce diskusního klubu pro doprovod recitátorů tři stejné otázky: Čím je pro vás recitace? Může recitovat každý? Co vás v oblasti dětské literatury v poslední době oslovilo? A poté jsme je požádali o vytvoření kompozice, kterou by znázornily svou představu recitace za využití kapesní francouzské hry Jeu de la tour.

SILVIE MĚYNARCZYKOVÁ

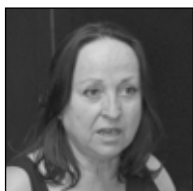
1. Pro mě je to vášeň a celé mé dětství.
2. Recitovat může každý. Ne každý se může stát dobrým recitátorem, ale dobrý recitátor může vzejít odkudkoli.
3. Já už rok žiju z knížky Překlep a Škraloup (autor Tomáš Končinský a Barbora Klárová, pozn. red.), to mě oslovilo a nepřestává mě to oslovovat pokaždé, když do

knížky nahlédnu.

KRISTÝNA MLATEČKOVÁ

1. Představením a vyjádřením sama sebe skrze text, který interpretuji.
2. Samozřejmě. Podle mě neexistují omezení pro recitaci. Všechno se dá zvládnout.
3. Zaujala mě kniha Kdysi od Morrisa Gleitzmana. Nemohla jsem se od ní odtrhnout. Má i druhý díl, tak se

určitě mrkněte.

EMA ZÁMEČNÍKOVÁ

1. Naplňuje mne vším možným. Během života se podoba naplnění mění. Dodávala mi sebevědomí a možnost vykřičet do světa své trable, pak se stala hlubokým ponorem do milované literatury, posléze pedagogickou cestou, komunikací a nyní je radostným setkáváním se se skvělými lidmi, dětmi i dospělými. :-)

2. Může.

3. Poezie Radka Malého. Vlastně je toho hodně. Mám tříletého vnoučka, čtu mu a čtu, objevuji již dávno zapomenuté...

GABRIELA ZELENÁ SITTOVÁ

1. Pro mě je to způsob myšlení. Čist chytře a zajímavé texty, nacházet v nich významy, smysl, témata a dělit se o ně. Hledat, jak to říct právě těmito slovy. Jak by měla znít, aby to znamenalo co nejpřesněji právě to, co v textu vidím já. Co mi autor umožňuje vidět, pochopit. Přednes nabízí velmi výhodné úročení našich myšlenek. Čím víc jsme ochotni investovat, tím víc se zhodnocuje naše člověčenství. Čím

pokornější vklad, tím zázračnější výnos. Tohle teď zní nějak moc vznešeně, tak aby nedošlo k omylu – ta správná cesta vůbec nevylučuje humor! Ba naopak.

2. Podle mě ano. Každý, kdo opravdu chce něco říct, kdo má co říct. Když je na začátku opravdu vě vnitřní chtění, potom už se všechno ostatní zvládne.

3. Kniha Marky Míkové Varvara, kniha o velrybím putování. To je půvabný pohádkový epos o životě od jeho počátku do jeho nového počátku. Sice o plejtvácích, ale vlastně o lidech. Ostatně tvorba lidí je prostě o lidech. Skvost pro začínající čtenáře jsou Bratři v poli Jany Šrámkové. Ale moc ráda mám i knížky, které se čtou jen prohlížením obrázků. Které jsou prostě úplně nebo téměř beze slov. To je třeba Nový svět (autor Shaun Tan) nebo Řeka (autor Alessandro Sanna), kterou jsem objevila před pár týdny, i když vyšla v Labyrintu už v roce 2015.

HÁDEJ, HÁDEJ...**... KDO SE SKRÝVÁ NA FOTOGRAFII?**

Dovolili jsme si malou legráčku a trochu jsme jednoho z lektorů zkrášlili. Poznáte, kdo se skrývá na fotografii? Pokud se domníváš, že jsi ho poznal, usměj se na něj, až ho potkáš. Pokud ti úsměv oplatí, můžeš si být jistý, že je to on. Pokud nic, tak nic. Můžeš zkoušet úsměvy na další lektory. Pokud máš pocit, že se dnes na tebe všichni smějí a ty se nemůžeš dobrat toho, kdo je osoba na fotografii, nic si z toho nedělej, odměnou nechť je ti usměvavý den.

VČERA JSME VIDĚLI...

Kateřina Sikorská

Johana Havlíčková

Sheila Havrdová

VČERA JSME VIDĚLI...

K neuvěření

Óda na lelky

Rozum a štěstí

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ LEKTORŮ O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU

K NEUVĚŘENÍ / TŘI BOTY, ZŠ A MŠ TŘEBOTOV

Soubor Tři boty a jeho vedoucí Václava Makovcová a Jana Barnová dovedou dobře využívat divadelních koulí, jako je pohyb divadelního znaku, repetice, kolektivní postava, zkratka, kombinace zpěvu a mluveného slova. Dobře pracují s hudbou a temporytmem, s prostorem, kostýmy i scénografické prvky jsou funkční a elegantní. To vše v zásadě platí i pro inscenaci dvou příběhů spojených pod názvem K neuvěření, v případě prvního však s výraznými výhradami.

Upřímně řešeno, pro spojení dvou příběhů je těžké hledat pádné důvody. Kromě autora nevykazují společné téma, poetiku, humor, postavy... ani nic jiného, co by je spojovalo. Předlohou první části je pohádkový příběh trpící rozličnými neduhy. Právě zejména volba této předlohy svedla soubor k jednotvárně útrpnému tónu a pomalému tempu a to nejen v hudební lince, ale i ve výkonech hlavních postav a v práci se sbory. Příběh sice pracuje se zajímavým tématem zapomnění, přináší jícím úlevu, ne však štěstí, a vzpomínek, které kromě štěstí nutně přinášejí také bolest. Stejně jako v předloze se však téma nepodařilo v inscenaci dořici, mnohé motivy zůstaly neobhájené a závěr sklouzl do jakési sentimentální agitace.

Oproti tomu druhá část o dvou věčně rozhádaných bratřích byla plná energie a akce, roztroušení hlavní dvojice a rozdělení na skupinu rázných děvčat a nepoučitelných chlapců umocňovalo humor a dramatickosti obsažené již v předloze. Všechny děti měly na jevišti srozumitelný úkol, jehož naplnění si mohly užít. Práce s hudbou i prostorem byla pestřejší a vynalézavější, svižné tempo bylo sympatické a dobře vyhovovalo zvolené nadsázce. Až na drobné technické nejasnosti, kdy například v přemíře sborového křiku a nejasné akce zanikla informace o výbuchu sopky či žralocích, byla tak druhá část čistou a veskrze sympatickou anekdotou. Možná by její síla byla větší, kdyby mohla být hrána samostatně.

ÓDA NA LELKY / DRAMATICKÝ KROUŽEK PŘI UMĚLECKÉ AKADEMII ZŠ HOVORČOVICE

Práce s hravou lehce absurdní poezií na jevišti není jednoduchá. Je třeba hledat divadelní situace, které poezii pomáhají, ale neválcují ji, neodvádějí od ní pozornost. Soubor ze ZŠ Hovorčovice pod vedením Martiny Deliřové zvolil rámec procházení výstavou moderního umění, na které ožívají jednotlivé lehce bláznivé obrazy a sochy. Tento princip je jistě možný, chtělo by to však zacházet s ním důsledněji. Například šikovný princip spouštění situací ze živých obrazů je využíván spíše nahodile.

Některé ze situací, které v rámci obrazů vznikají, „fungují“ skvěle. Je radost vidět, jak přirozeně, s porozuměním a jasným sdělením v nich jednotlivé básničky zaznívají. Taková je například situace ve škole, u ohně či při tiskové konferenci o krtkovi. Místy nedostatečně přehledná je naopak přednáška o mase a zvířatech. Zde občas chybí jasný postoj a motivace přednášejících, stejně jako srozumitelná role jejich publika.

Bezpochybně však je, že si děti svou hru užívají, stojí si za ní, investují do ní spoustu energie (někdy až příliš) a jejich setkání s poezií tak rozhodně není promarněnou příležitostí.

ROZUM A ŠTĚSTÍ / DIVADELNÍ STUDIO KAMPAK!, DDM PRAHA 8 – SPIRÁLA

Je velkou radostí vidět představení, ze kterého přímo tryská potřeba tvůrců komunikovat o pro ně palčivém tématu. Ještě větší radostí je však vidět představení, které je stejně aktuální jako univerzální, není agitkou, ale dílem vícevrstevnatým - vedle problémů současných v něm lze najít problémy minulosti i budoucnosti. To se divadelnímu souboru Kampak! pod vedením Dany Bláhové podařilo.

Volba kvalitní dramatizace pohádky Jana Wericha z pera Markéty Schartové byla jednoznačně šťastná. Tvůrci doplnili vlastní písně s lehce aktualizáčním nádechem a přes značné škrtky zachovali humor dramatizace a skvělá dramaturgická řešení, jako jsou například momenty přemýšlení zobrazené jako rozhovor s postavou Rozumu. Herci výborně jednali slovem a zároveň dobře využívali specifických možností maňáskového divadla. Nejruznějším technickým problémům (ke kterým mimo jiné přispívalo nevhodně nízký paraván), se nevyhnuli. Většinou si s nimi však dokázali poradit tak, že pouze potvrdili své soustředění a nasazení.

Soubor nikoho nenechal na pochybách, který z našich současných politiků inspiroval postavu Ministra vnitra. Zajímavé bylo, že pouhé náznaky využití v dopoledním představení, které dovolovaly divákovi, aby si na tuto aktualizaci přišel sám, byly mnohem silnější než okamžité prozrazení inspirace pomocí karikatury všem dobře známé (a protivné) „českoslovenstiny“ v představení odpoledním. Naopak stručná karikatura mluvčího současného prezidenta ČR coby člena ministryny kamarily byla dávkována zcela přesně.

Závěrečná lehce agitační a možná příliš konkrétní píseň by mohla být považována za zbytečný přívazek, jdoucí proti nadsázce inscenace. Ovšem moment, kdy mladí lidé opustí své loutky a promluví k divákům tváří v tvář, působil vlastně poctivě a (alespoň pro dospělé sdílející s tvůrci deziluzi ze současné politické situace) téměř katarzně.

Anna Hrnecková

VČERA JSME VIDĚLI...

K neuvěření

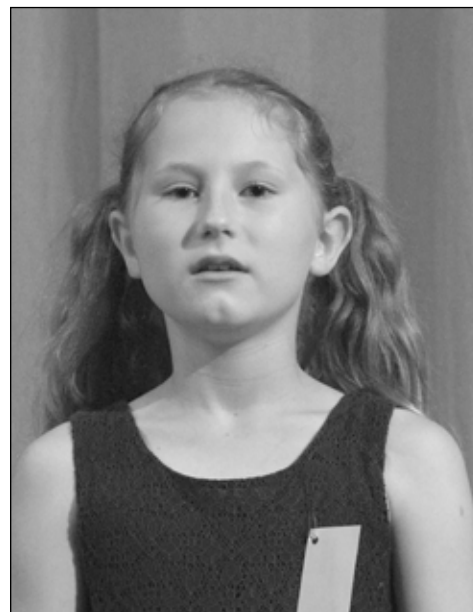

Óda na lelky

Rozum a štěstí

VČERA JSME VIDĚLI...

Kristýna Sovová

Nikola Štorková

Daniel Karko

VČERA JSME VIDĚLI...

Karolína Ulrich

Kateřina Badová

Sophie Louise Bransten

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ DRUHÉHO BLOKU

ROZUM A ŠTĚSTÍ

Lucie (40 let)

Představení se mi moc líbilo. Nejvíce oceňuji práci s loutkami. Vše na mě působilo moc živě.

Vendula (17 let)

Představení se mi líbilo, ačkoli na mě působilo lehce průměrně.

Alena (18 let)

Skvělý zvukový dodělavky s frkačkama. Skvělé nenásilné vtipy. Celkové ztvárnění. Ale Štěstí občas nebylo rozumět.

David (20 let)

Moc se mi to líbilo. Měli krásně udělaný loutky, kulisy a písničky byly taky moc hezký.

Tereza (11 let)

Moc se mi to líbilo, bylo to hezké. Nejvíce se mi líbila ta poslední scéna.

Jakub (14 let)

Líbil se mi humor, který použili. Taky se mi líbilo, jak svým způsobem oživil starou povídku od Jana Wericha.

Pavčina (17 let)

Celkově to bylo komický. Vtipné bylo to schovávání.

Evča (17 let)

Měli hezký loutky a muziku, která je doprovodila. Měli pěkné propojení loutek s herci.

K NEUVĚŘENÍ!

Jana (16 let)

Moc se mi líbil příběh, jak to děti hrály, jak zůstávaly v roli, a bylo to moc krásné.

David (20 let)

Hra se mi moc líbila. Děti to měly hezky secvičený a působilo to opravdu pěkně.

Hedvika (15 let)

Moc se mi líbily výkony dětí, vše na mě působilo moc mile a opravdově.

Pavla (30 let)

Zaujaly mě cajóny (čti kachon, jde o perkusní bedýnku s dírou, pozn. red.) Zaujala mě energie dětí. Líbila se mi hudební složka. Práce s divadelními prostředky.

Tereza (11 let)

Hodně se mi líbila práce s kostkama, jak tam stavěli ty hrady. To se mi strašně líbilo.

Esterka (8 let)

Hezky k tomu hrála hudba. Moc se mi líbila harmonika a jejich tance.

Hana (čerstvá babička)

Hezký námět a moc hezky zpívali. Nic méně to bylo zdouhavé a někdy jsem nevěděla, kdy představení končí.

ÓDA NA LELKY

Mira (8 let)

Představení bylo moc pěkné. Nejvíce se mi líbil příchod dětí do muzea.

Eva (17 let)

Děti byly moc šikovné, musím ocenit jejich skvělou artikulaci a celkově jejich projev.

Anna Š. (18 let)

Představení bylo velmi příjemné, zábavné a navíc, a to je to nejdůležitější, osvěžující.

Děti zářily nadšením, že mohou být na jevišti a výrazně dávaly najevo, že si jsou jisté svými rolemi. Koncept byl moc hezký a řekla bych, že zřetelně podaný.

Sophie (10 let)

Hrozně se mi to líbilo. Zaujalo mě, že vzali moderní básničky. Líbilo se mi, jak je ztvárnili. Ale hlavně se mi líbily ty básničky.

Ondřej (17 let)

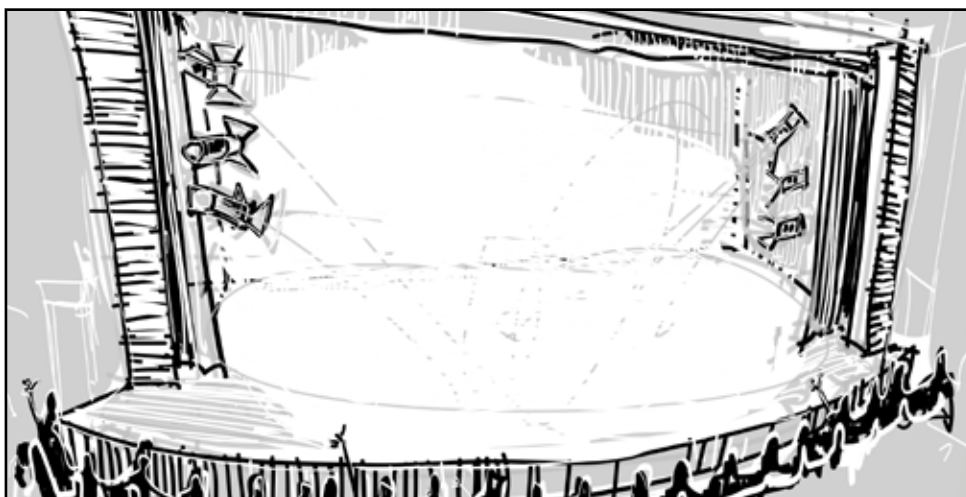
Představení bylo velice krásné. Zaujalo mě přednášení malých dětí. Jednoduchá, ale příjemná scéna. Zaujala mě slečna, co to uváděla.

Valentýna (8 let), Meda (10 let), Markéta (11 let)

Tak všechno. Třeba jak rapovali. Nebo ten pravěk byl pěkný, jak pracovali s těma slovy. Oni něco dělali a pak to zastavili a začali dělat něco jiného, to se mi moc líbilo.

NAKRESLI SI...

... SVŮJ DOJEM Z DNEŠNÍCH PŘEDSTAVENÍ

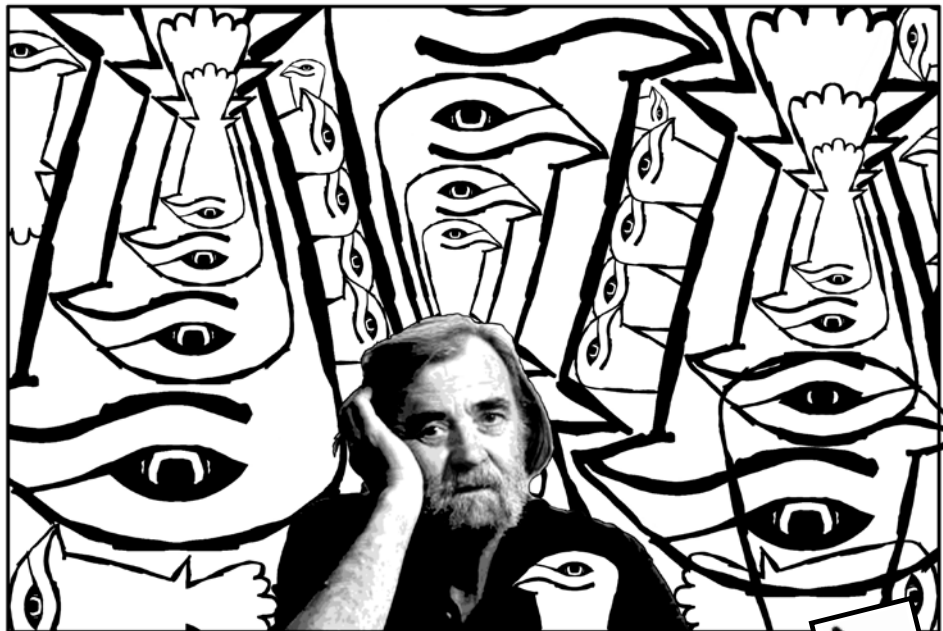

VYBARVI SI...

... TŘETÍ ČÍSLO DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY

Na stránkách tohoto deníku si můžete všimnout, u některých nadpisů, titulků, fotografií, článků a obrázků, malé ikony štetce. Co to znamená? Jste-li tvořiví tvorové a máte-li rádi barvy, tak si z černobílé tiskoviny můžete stvořit barevnou. Záleží zcela na vás, jaké barvy použijete a jak barevný bude váš zpravodaj. Ikona štetce je pouze nabídkou. Kreslete a vybarvujte, jak je libo. Pokud se s námi chcete o své výtvary podělit, můžete nám je přinést ukázat do redakce ve 3. podlaží Fabriky a my to patřičně oceníme zvoláním: „OMG!“

red

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Na diskusi se dostavil soubor Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov a Dramatický kroužek při Umělecké akademii ZŠ Hovorčovice, později se připojily soubory Nemáme z Brna (zahrají v pondělí) a divadelní studio Kampak! z Prahy 8.

Dramatický kroužek z Hovorčovic se představil hrou Óda na lelky. Diváci na něm především ocenili živý obraz, zpracování rýmovaných textů od Pavla Šruta a Emanuela Frynty. Představení bylo dynamické a mělo návaznost. Děti ze souboru prý nejdříve zdramatizovaly básničky a potom je složily dohromady. Během tvorby musely některé písničky vyjmout nebo předělat. Zajímavé pro diváka bylo využití rekvizit např.: sluneční brýle jako mikrofon atd. Celkově soubor dostal velké množství pozitivní zpětné vazby. Podle názorů účinkujících bylo nejvíce zdařilé třetí vystoupení. Vedoucí kroužku dává velký důraz na správnou výslovnost a hlasitost projevu. Inscenace začaly tvořit již minulý školní rok a po dlouhém počítání se soubor shodl, že dnes zahrály šestou reprízu. Sami lektori diskusí vytkli dětem pár hereckých faulů, blokování se založenými pažemi a vystupování z role. Naopak ocenili oddělování básní tak, že nesplývaly do sebe.

Soubor Tři boty ze Třebotova, který ztvárnil divadelní hru K neuvěření, zaujal diváky zejména poskládáním obrazů, dále zaujaly bedny jako metaforický výrazový prostředek. Při diskusi zaujal fakt, že bedny si děti vyrobily samy. Představení bylo pro diskutující složeno ze dvou příběhů. První příběh Zapomněnky nás měl naučit řešit problémy a nezavírat se do sebe. Téma vybraly paní učitelky a s pomocí dětí se dohodly na detailech. Tvorba tohoto představení trvala již od minulého školního roku. U druhého představení Mik a Mek byla vyzdvížena souhra kolektivní postavy dvou bratrů, která byla ztvárněna šesti chlapci. Lektori vyzdvihli srozumitelnost projevu.

Divadelní studio Kampak! z Prahy přijelo na Dětskou scénu s představením Rozum a štěstí. Do diskuse se soubor zapojil se zpožděním z důvodu časových problémů v harmonogramu. Kombinace loutek s herci se divákům velmi líbila. Dozvěděli jsme se, že při dnešním vystoupení bylo v souboru jiné obsazení. Zajímavá byla hra na kazoo, která představení příjemně oživila. Dále byla vyzdvížena afektovanost Štěstí a serióznost Rozumu. Zdůrazněn byl politický podtext, jenž byl pro mnohé hlavní myšlenkou. Pro jednu z diskutujících byl politický podtext zbytečný, soubor reagoval tím, že právě politický podtext byl pro ně hlavní, pohádka druhotná. Vyzdvížena také byla vtipná výměna loutkoherců. Soubor sdělil, že příprava inscenace probíhala od začátku letošního roku.

Zapsaly Veronika Herelová a Daniela Kuncířová, studentky 2. lycea SOŠPg Čáslav

VČERA JSME VIDĚLI...

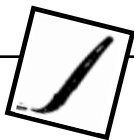
Dominik Hošek

Kristýna Salusová

Matyas Čísecký

... NEMÁME, SVČ LUŽÁNKY, BRNO

IDIOL!

Jak vznikl název vašeho souboru?

Mysleli jsme, že jsme vtipní...

Co vás na divadle baví?

Dělání divných věcí bez nechápajících výrazů ostatních. :-)

Co vám na divadle vadí?

Když nemáme co hrát.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Monika: Neměli jsme na výběr.

Popište nejzajímavější detail, okamžik vaší inscenace.

Nejlepší je Idol! Proč? Je to Idol!

Kdy nastal největší zásek, zádrhel při zkoušení?

Když zákonná zástupkyně – matka – nedovolila Jirkovi na Dětské scéně hrát...

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Pro diváky, pro kamarády, pro sebe a občas pro matky. ♥

Ptal se jop

... HOP-HOP, ZUŠ OSTROV

BĚŽ, CHLAPCE, BĚŽ (NECHCI, ABYSTE MĚ LITOVALI, TO JE K NIČEMU)

Jak vznikl název vašeho souboru?

Jakýsi novinář nazval soubor na základě písničky z představení, stalo se za Soni Pavelkové.

Co vás na divadle baví?

Divadlo, hraní, fantazie, kolektiv, režisér, výlety, být někým jiným, kreativita, seznamování, seberealizace, výlety.

Co vám na divadle vadí?

Lidi, kteří mu nerozmějí... Jinak asi nic.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy? (Kdo s předlohou přišel?)

Jeden člen ji našel v knihovně, kam jsme šli hledat knihy podle zvoleného tématu. Takže protože odpovídala našemu tématu. Nejprve jsme hledali, jak inscenaci hrát – Janička říká klíč k uchopení – a pak už jsme hráli etudy, tedy vlastně nejprve jsme měli hodně pohybovek

a pak etudy a etudy.

Popište nejzajímavější detail, okamžik vaší inscenace. A proč tomu tak je?

Výměny – dospívání. Pochod vojáků a za nimi útěk Jurka – mrazí nás. Když všichni hráme Jurka – násobení, odlišnost, síla... a vlastně celá inscenace, pro nás je to silné.

Kdy nastal největší zásek, zádrhel při zkoušení?

Konec.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Jsmo chvíli po premiéře, takže párkrát pro školy a na přehlídkách, ale víme, že budeme hrát na festivalu v Terezíně, v Anglii, v Nitře...

Ptal se jop

... DĚTSKÉ STUDIO DĚS, DIVADLO LOUTEK OSTRAVA

BABIČKO, VYPRÁVĚJ NÁM NECO...

Dětské studio Divadla loutek Ostrava

Jak vznikl název vašeho souboru?

Neptal se nás na to někdo už loni?

Ptal. A co jste odpověděli?

Tomáš ho vymyslel, že jsme děsní. A taky je to zkratka názvu Dětské studio – DĚS.

Co vás na divadle baví?

To, co loni. Rozmanitost. Možnost vžití se do rozmanitých situací. Že můžeme zlobit agresivního Tomáše. Vidět divadlo z druhé strany. Baví mě tréma, adrenalin před tím, než začneme hrát. Takové to „nevadí-nevadí“. Jestli nevíte, co je „nevadí“, tak nevadí.

Co vám na divadle vadí?

Nechápavé publikum, hlavně moji spolužáci. A že máme DĚS jen jednou týdně.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Abychom zkusili zase něco nového. Minulý rok to bylo těžké na text a letos na pohyb. Je to více pohybové. A hodně jsme na začátku mluvili

o školství a co se nám v něm líbí a co ne. A co je manipulace. A že se objevuje v každé generaci.

Kdo s předlohou přišel?

Tomáš nám předčítal hororové pohádky.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Celé je to zajímavé. Ale to ještě neznamená, že je to vždycky dobré.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když chyběla polovina souboru. Stačí, když chybí jeden. A když nám zrušili premiéru (na alternativní scéně DLO byl na čas přerušen provoz z technických důvodů a nehrálo se zde, pozn. red.).

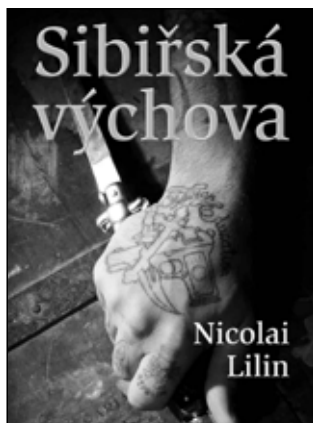
Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Zatím jsme hráli jednou na Ostravské lokalce. Dvakrát nám zrušili premiéru. Ale po prázdninách to budeme hrát i pro školy.

Ptal se jop

NA STOLKU REDAKTORŮ...

... SIBIŘSKÁ VÝCHOVA

Kniha pojednává o komunitě dědičných sibiřských zločinců, urků, které Stalin násilně přestěhoval do podněsterských Benderů, města dnes ležícího na území Moldávie. Podle Libora Dvořáka, odborníka na ruskou tematiku, je kniha jakousi biblí ruského zločineckého světa.

Teď si možná říkáte: Taková kniha ale není pro děti! Kamarádka mě vzala na stejnojmenné představení Strašnického divadla X10 a pak mi knihu půjčila. Příliš chuti ji číst jsem neměla. Když jsem ale začala, vyprávění mě pohltilo. Po tři dny, jakmile jsem přišla z práce, jsem jen četla. A navzdory tomu, co kniha popisovala, čerpala jsem z ní mravní posilu a duchovní naději.

Autor, Nikolai Lilin, se narodil v roce 1980. Od roku 2003 žije v Itálii, kde má tatérský salón. Popisuje své dětství a mládí v diaspore lidí, kteří udržují nesmlouvavý postoj k ruskému státnímu zřízení. Opírají se přitom o vlastní etický kodex. Pohrdají penězi a přepychem, milují malé děti, chrání slabé, nemocné a handi-

capované, váží si starých lidí. Za všech okolností mluví pravdu, odmítají obchod s drogami, násilí na ženách i zbytečné vraždění. Přesto se „v sibiřské komunitě učíte zabíjet od malička. Naše životní filozofie má těsný vztah ke smrti,“ píše Lilin, „děti se učí, že nebezpečí a smrt jsou věci svázané s existencí, a tudíž vzít někomu život nebo zemřít je normální, pokud je k tomu pádný důvod.“

Jazyk vyprávění v překladu Alice Flemrové působí lapidárně. Žádná zbytečná slova, jen konstatování. „Dědeček Kuzja mě naučil tím, že by mi dával přednášky, ale povídáním, vyprávěl mi své historky a poslouchal mé rozpravování. Díky němu jsem se naučil spoustu věcí, které mi umožnily přežít. Jeho způsob nahlížení a chápání světa byl velice pokorný, nemluvil o životě z pozice člověka, který na něj pohlíží svrchu, ale z perspektivy toho, kdo stojí nohama pevně na zemi a snaží se tak vytrvat co možná nejdéle.“

Sibiřská výchova poskytla hrdinovi výbavu, díky níž dokázal přežít. Nejen drsný život v Benderu, ale i vězení pro mladistvé a válku v Čečensku, kam byl nasazen. Odolávám pokušení psát dál, třeba o sibiřském tetování. V každém případě jde o svéráznou zprávu o zanikající komunitě a současně příklad, jak lze žít ve světě beznaděje a rozpadajících se hodnot.

Veronika Rodová

Nikolai Lilin: Sibiřská výchova. Praha a Litomyšl: Paseka, 2011.

KOUTEK JAZYKOVÉ ARCHEOLOGIE...

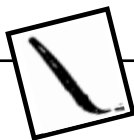
... CUDNÝ

Znamená mravně čistý nebo též stydlivý. Ve staročeštině slovo cudně či cidně neslo význam divně, podivuhodně, ale i opatrně až tajně, slovo cúdny pak pěkný, hezký. Dodnes existuje ve slovenštině slovo čudný, divný. Podle etymologického slovníku se význam vyvíjel od podivuhodný, přes krásný k mravně čistý. Základem je praslovanské čudo, čudъ, tedy div.

Cudnost je jednou ze sedmi ctností, jejím opakem je smilstvo, jeden ze sedmi hříchů. Představuje mravní čistotu a sexuální zdrženlivost. Užívané je sousloví pás cudnosti či cudná dívka. Když začnete toto slovo hledat na internetu, dostanete se spíše k věcem necudným. Zdá se, že jsme pro dnešní den vybrali slovo pro děti nevhodné.

REJZEK, Jiří. *Český etymologický slovník*. Praha: Leda, 2001, s. 588–589.

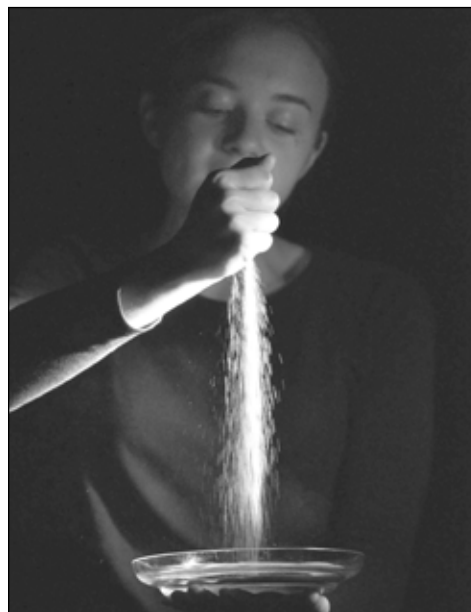
KOUTEK JAZYKOVÉ NOVOLOGIE...

... OMG

Anglická zkratka **OMG** také patří k novým chatovacím zkratkám. Jde o první písmena slov „Oh My God“, v českém překladu „pane Bože“ nebo „ó můj Bože“, případně jen „Bože!“. Čistě teoreticky, pokud se nemá brát jméno boží nadarmo, neměla by tato zkratka být příliš frekventovaná. Ale kdo ví. V roce 2009 natočil režisér Peter Rodger dokumentární film, ve kterém se různých lidí po celém světě ptá: „What is God?“ Odpovědi dostává nejrůznější. Existuje také indický film **OMG: Oh My God!**, který vypráví příběh obchodníka s hinduistickými suvenýry, jehož obchod postihne živelná pohroma. Jelikož v Boha nevěří, oznámí ho k soudu jako viníka. Bůh se mu zjeví a obchodník soud vyhraje. **OMG!** Kdyby to bylo takhle jednoduché... Na závěr nabízíme modlitbu amerického teologa Karla Paula Reinholda Niebuhra (1892–1971), byť „Oh“ a „My“ si musíme doplnit sami: God, grant me the serenity to accept the things I cannot change / Courage to change the things I can / And wisdom to know the difference. Amen.

VČERA JSME VIDĚLI...

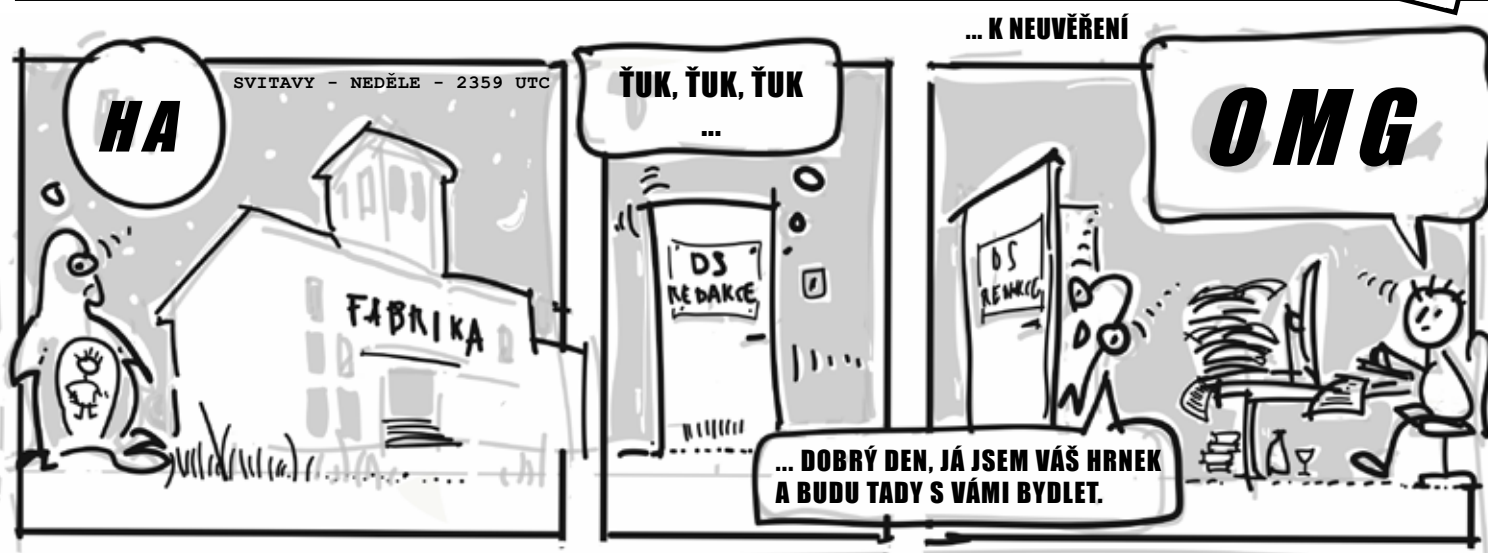
Šťastný princ

Hotel

Dětský diskusní klub

POD REFLEKTOREM BARVA...

... BÍLÁ

Ačkoliv působí nevinně, obsahuje v sobě všechny barvy spektra a jejím nejtmačším odstínem je černá. Až do 17. století se mělo za to, že bílá je základní barvou, ostatní barvy vznikají tím, že se k bílé přimíchají. Isaac Newton (1642-1727) provedl pokus, při kterém na optickém hranolu rozložil paprsek bílého světla a tak dokázal, že bílá se naopak z ostatních barev skládá.

Bílá barva má moc zvětšovat prostor a působí rozjasňujícím dojmem. Bílou plochu vnímáme jako čistou a neposkvřněnou, někdy až aseptickou. Tradičně se užívá ve vybavení koupelen i kuchyní. Bílé pláště nosí lékaři i kuchaři. Bývá spojována s mládím, bílé jsou šaty nevěst, které mají ukazovat jejich *cudnost*. Bílé ale také bývají vlasy starců. Bílá je barvou smrti. Kostí jsou bílé, bílý je písek i sluneční žár. V Číně, Vietnamu a Indii se nosí bílé smuteční oblečení. Bílý je sníh a oblaka, mlha je bílá. Bílý je leknín, kopretina a lilie. Bílé jsou labutě, koně, husy, králíci, lední medvědi. Bílého jelena, bílou velrybu, bílého slo-na či bílého hada vnímáme jako tvory výjimečné, posvátné, pohádkové či chimérické. Bílé je mléko, bílá jsou vejce, bílý je chléb, ale také sádlo.

Bílá vlajka ohlašuje příměří, mír a dobré zprávy. Když se hrdina Théseus šťastně vracel z Kréty, kde zabil Mínotaura a získal srdce princezny Ariadny, ze zamilované roztržitosti opomněl napnout bílé plachty. Když jeho otec, král Aigeus, viděl na obzoru plachty černé, žalem nad domnělou smrtí syna se vrhl do moře.

Karel Šiktanc se ve své poémě Adam a Eva (1968) dostává bílé na dřev:

„Lilo / Lilo. Bíle lilo. / Bez milosti. Bez lítosti. / Liliově bíle lilo. / Až se slilo co kde bylo. / Hlad. I hněv. I kosti.“

Ver

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA INTERNETU

www.drama.cz/ds

DĚTSKÁ SCÉNA NA FACEBOOKU

www.facebook.com/DetskaScena/

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2018

PONDĚLÍ 11. ČERVNA

8.30-12.30	semináře A-E	Fka, OttD
8.30-12.00	výlet pro děti ze souborů	
9.00-11.20	3. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00-16.30	3. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupina A	Idol!	
	Nemáme, SVČ Lužánky, Brno	Tyjátr
skupina B	Babičko, vyprávěj nám něco...	
	dětské studio DĚS, Divadlo loutek Ostrava	Trám
skupina A+B	Běž, chlapče, běž (Nechci, abyste mě litovali, to je k ničemu)	
	HOP-HOP, ZUŠ Ostrov	Fka
skupina A	Babičko, vyprávěj nám něco...	
	dětské studio DĚS, Divadlo loutek Ostrava	Trám
skupina B	Idol!	
	Nemáme, SVČ Lužánky, Brno	Tyjátr
17.00-17.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů	
	vystupujících v 3. bloku	Fka-2. podl.
17.00-18.30	dětský diskusní klub	Fka-aula
18.00-19.15	diskuse o představeních 3. bloku	stodola
	hosté přehlídky	
20.15	Vlna.sk	
	DRIM, ZUŠ Jozefa Rosinského, Nitra	Fka
21.00	The Dozing Brothers a Entropie	
	Svitavy (koncert)	stodola
Fka	Fabrika Svitavy	
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti	
Tyjátr	Alternativní klub Tyjátr	
Trám	Divadlo Trám	
OttD	Ottendorferův dům	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3.

Redakce: Hana Volkmerová (šéfredaktorka), Terezie Pecharová, Veronika Rodová, Roman Manda, Josef Pekárek, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 3 - 10. června 2018 v 22:59. Náklad 180 ks.